

„שלוש שנים

הייתי בגיהינום!

ילד מוגן בתמונה מימין נראה סולמון הגדול, שהוא אביו של ה-זמר יזהר כהן. המנצח הגדול של הארזוויזון, הנראה בתמונה שלישו מימין לצד אחיו. הוא היה בן־הזקונים עד שמלאו לו 10.

רדתי בבית ששימש כחממה, שכל אדם היה מתכרך לחיות בה. אמנם, אינני זוכר כמעט ערב שבו לא יצאו הורי להופעות, אך היה ברור לנו, הילדים, שאנו עומדים בראש מעייניהם של ההורים (סוליימן הגדול ורעייתו). ההורים היו חוזרים הביתה לפנות בוקר, אך הרבה לא מנע מהם להשיכם קום ולהוביל אותנו לבית הספר. אבא היה הטיפוס הרומינטי בבית, ואמא היתה חמה ומלטפת.

הייתי הילד היפהפה של הבית, הקטן בין אחיי. עד גיל 10 הייתי בן־הזקונים, ואז נולדה אחותי ורדינה. הייתי הילד שחולל את כל המהפכות בבית, הראשון לגרול את השער, והקומתי את כולם בלבישת

אחרים בגיל הזה. לא היו לי שום מאבקים בחיי, לא היו לי שום חובות למלא. חלמתי שישאו אותי על כפיים, שיעריכו אותי. תמיד טענתי לפני אמא שכל העולם ישמע ממני כאחד הימים. גם הלימודים התנהלו בקלות, הייתי תלמיד מצטיין בבית־הספר העממי, ואחר־כך בתיכון תלמה לילן. אף פעם לא עברתי, השירה היתה שעשוע, ולא ראיתי בה עבודה. אפילו ללהקה צבאית לא עברתי מיבחן, הצטרפתי מייד ללהקת הנח"ל. ואחרי חודשיים היה פיזמון שלי בראש מיצעה־הפיזמונים. עוד לפני שהשתחררתי הופעתי ב־1973 בפסטיבל הרגשתי שאני מבוקש, טיילתי בכל העולם, ללא מצלמה. לא הצטלמתי עם אנשים מפורסמים, כי לא חשבתי שהדבר

ייפסק, אלא להיפך, שזה ילך ויגדל ויתפתח. הכיסים היו תמיד גדושים־כסף. לא הסכתי. צחקתי כששאלו אותי אנשים מדוע אינני קונה מכונית, מדוע אינני משקיע בתוכניות־חסכון. כל אלה לא עניינו אותי. אותי עניין מה קורה בניו־יורק, איזה הצגות רואים ב„אוף־ברודווי“, בלט ואופרות, חייתי כל הזמן באורגומות. אכלתי במיסעדות הטובות ביותר. שקלתי אז 50 ק"ג. כשגובהי 171 ס"מ. עכשיו הגעתי סוף־סוף ל־60 ק"ג. אכלתי הכל. בבית סיני טעמתי ביצי ציפורים המתכשלות חודשים מתחת לארמה, אך כשהגישו לי מרק־נחשים לא יכולתי לבלוע. עד כאן. בקשקיש כפורטוגל אכלתי כלי־כך הרבה לונסטרים, שלקיתי בעורף יוד גופני וחלתי כשכבוע. בסניטרופה שברביירה הצרפתית הייתי רץ על החוף כבוקר לשוק־הרגים. שנמצא ליד

לאחר שעברתי את הסבל האיום שאלי נקלעתי. חייתי שנים על מיוודות, חלמתי תמיד על הצלחה, אך לא ידעתי שפחדתי ממנה מאוד. האיתותים על החרדות שלי החלו יחד עם ההצלחה. שלמה צה, האמרגן שלי, צילצל לניו־יורק וסיפר לי שהשיר אבא־ינבי התקבל לפסטיבל־הזמר בארץ. הרגשתי תי סתרחורת איזמה, הרגשה של מחנק. סוף־סוף הייתי חייב לעמוד במיבחן. בהוליווד למרתי שירה, מחול ומשחק, וזכיתי במחמאות, והייתי צריך לממש את ההצלחה. הודעתי שאני חייב לחזור ארצה לחודש, כמובן מתוך מחשבה שלא לחזור לאמריקה. חורתי ארצה, ושכבוע לפני הפסטיבל הלכתי לטרט עם חנה לסלאו וגליה ישי. באמצע הסרט רצתי לחרר השירותים של הקלנוע, התפרצתי בצריחות שאני מת. התחילו לשפוך עלי מיס. לא הבנתי מה קורה לי. הפכתי להיפוכונדר, מלא חרדות.

מאבק ארוך ואיום

יצאתי מהגיהינום, וחזרתי לחיים. מעטים יודעים שזוהי מסיבת־הניצחון שלי. אחרי יותר משנתיים של סבל לא־יתואר. לקיתי בהתמוטטות־עצבים! סיפר יזהר כהן. ערב המסיבה הגדולה שנערכה ביום א' ב.מועדון־התיאטרון בתל־אביב. המסיבה נועדה לחגוג את יום־הולדתו של יזהר (33). אך מאחריה מסתתר סיפור אנושי מדהים של משבר עמוק. בעיקבות הצלחה מדהימה לא פחות. יופיו התימני של יזהר לא חלף. אמנם נוספו כמה קילוגרמים למישקלו. עיניו מביעות רצינות רבה יותר מאשר בעבר. שינוי הלבנות מתגלות כרגיל בחיוכו הרבים. תלתליו השחורים מעטרים את ראשו. הסיפור כמעט שאינו נקשר בדמות שפגשתי, כוכב־הזמר שזכה באירוויזיון, הצטייר תמיד כדמות מלאת־ביטחון ושופעת־קסם. הקסם נשאר. את הביטחון השיג מחדש. אחרי מאבק ארוך ואיום. עורלמות יריבו

הלכתי לבית־חולים, כשאנשים סביבי לא הבינו ממה אני סובל בדיוק. זה היה בתקופה שבה נחלתי את ההצלחה. הופעתי בחו"ל, ולא טיפלתי בתופעות־החרדה. התחוללה ההיסטריה של האירוויזיון, הצלחה עצומה ששיגעה את כל המדינה. אנשים, שהכרתי מזה שנים, התחילו להסתכל עליי כמו על כוכב שתלוי בשמיים. זאת היתה תקופה טוערת, שבה נותקתי ממקור־הביטחון שלי — המשפחה. כדי לראות את בני־המשפחה, אירגן לי האמרגן ארוחה במלון שרתון. כי כל רקה היתה מחושבת. כשיצאתי עם אחי, חופני, פעם לרחוב, כל הרחוב נעצר. הרגשתי יותר ויותר בודד.

נותקתי מכל חברי, פיזית בגלל הנסיעות, ונפשית ממקור הביטחון המישפחתי, שאת מקומו תפס האמרגן והמיישר. אני אדם שלא בגר בחייו באף אחד. אהיה מסוגל לעמוד בכל, מכות, קללות, אך בשום אופן לא נכגידיה. כשאני מרגיש נכבד אני מסתגר, הופך לקונכיה. היום אינני מאשים אף אחד, אך אז הרגשתי כמו בלון שנופח או בועה. שכולם מנסים לנקב בה חור ולפוצצה. הרגשתי נכבד עלי־ידי הקהל, כמו ילד קטן ופגיע. כשעמדתי על הכמה הרגשתי כמו לפני כיתת־יורים, כאילו מכוונים תותחים אלי. בכסף שהרווחתי מהאירוויזיון קניתי דירה ברחוב בן יהודה, וכשעברתי להתגורר בה, הרגשתי בודד לגמרי. הנפילה הקריטית היתה בינואר 1980. הייתי כמעט קשה. שלמה צה לקח אותי לטיפול אצל ר"ר דויד רודי. ברחתי ממנו אחרי 20 דקות. הרגשתי שכל מה שהוא רוצה זה לכבול אותי אליו.

סבל של 24 שעות * ה היה פשוט גיהינום. בדיוק כי שכולם ציפו לכלי־כך הרבה ממני. פחדתי לצאת לרחוב. לקיתי ב־קלאוסטרופוביה איזמה, איברתי כל מוקד של ביטחון, והיו צריכים אפילו להוביל אותי לשירותים. איברתי עניין באוכל, ולא מצאתי עניין במיני כושים דבר אחר, איברתי את העניין בחיים.

להקת הנח"ל ללא שום מיבחנים מוקדמים התקבל יזהר שיור בראש מיצעד־הפיזמונים. הכול בא לי בקלות, סיפר יזהר.

להקת הנח"ל ללא שום מיבחנים מוקדמים התקבל יזהר שיור בראש מיצעד־הפיזמונים. הכול בא לי בקלות, סיפר יזהר.